

Một Truyện Phim Không Quay

Một chiều cuối năm tôi đang đứng nhìn đôi hoa tai kiểu mới trưng bày bán Tết bỗng thấy anh chàng họ Đồng ấy lừng lững đi đến. Không biết anh ta là cháu chắt bao nhiêu đời của Đồng Trác, nhưng người gầy nhom chẳng giống Đồng Trác tí nào. Sự thật tôi cũng chỉ thấy Đồng Trác trong các tuồng hát mà thôi. Anh ta mừng rỡ chào tôi rồi cứ đứng lì ra đấy chờ tôi mua xong hoa tai, hình như đang có chuyện gì muốn nói thì phải. Tôi hỏi đùa: - Thế nào? Thầy có muốn mua hoa tai cho cô đeo Tết thì cứ mua, việc gì phải đợi. Anh ta cười lắc đầu: - Tôi không bao giờ dám có ý kiến về vấn đề hóa trang của vợ tôi. Mua nhằm sợ bị mắng. - Thế chắc thầy có điều gì "chỉ giáo". Anh ta lắc đầu: - Không dám! Tôi không dám "chỉ giáo" ai! Cô đừng gọi tôi là thầy làm tôi xấu hổ! Tôi vẫn quen gọi hẳn là thầy mỗi khi gặp ở trường. Còn thường thường gặp nơi khác thì chỉ gật đầu chào nhau, chứ không hề nói chuyện bao giờ. Trong trường "Trung Quốc Điện Ảnh Học Viện" ấy, anh ta giữ chức thủ quỹ. Chúng tôi đến lớp bao giờ cũng thấy họ Đồng quần áo bảnh bao, cà vạt cẩn thận có vẻ "Bạch diện thư sinh" lắm. Hẳn chỉ vào tiệm trà gần đấy nói: - Tôi có một việc rất cần. Tôi muốn tìm cô từ lâu nhưng bận quá nên để mãi đến bây giờ. Hay quá! Cô cho phép được hỏi chuyện độ 15 phút nhé. Tôi bằng lòng, sau một lúc do dự. Trong tiệm nước hẳn cho tôi biết là hẳn đã từ chức ở trường và đang hợp tác với mấy người bạn để tổ chức một công ty điện ảnh. - Cô ạ! thị trường Trung Hoa hẹp quá, thành ra các hãng đua nhau hợp tác với ngoại quốc. Nhật Bản, Phi Luật Tân, Hàn quốc, Đài Loan, Thái Lan đều có phim hợp tác với HongKong cả. Tôi đã nghiên cứu kỹ chỉ có Việt Nam là chưa thôi. Tôi chắc là Việt Nam có rất nhiều ngoại cảnh đáng quay. - Vậy thầy tìm tôi định nhờ việc gì? - Tôi nhờ cô nghĩ giúp một truyện phim Hoa Việt để có thể quay ngoại cảnh Việt Nam và nội cảnh HongKong. Diễn viên mỗi bên một nửa..... . Cô nghĩ sao? - Tôi chưa từng viết truyện phim bao giờ? - Cô có thể nghĩ cốt truyện giúp tôi. Chúng ta cùng viết chung. Cô là người Việt, cố nhiên hiểu rõ phong tục tập quán Việt Nam. Như thế câu chuyện mới không có những sai lầm đáng tiếc. * Sau buổi nói chuyện hôm ấy, đại cương coi như đã quyết định xong. Sở tôi làm mãi đến chiều 30 Tết mới được nghỉ, nên mỗi chiều hẳn chờ tôi ở tiệm trà ấy, vừa uống trà vừa bàn về câu chuyện tình Hoa-Việt. Tối đến về nhà ăn cơm xong là tôi cầm bút viết truyện phim, viết mê man đến nỗi chồng tôi phát cáu lên: - Em điên hay sao thế? Em có biết hôm nay là bao nhiêu không? Tết nhất đến nơi rồi còn viết lách mãi! Tôi phân trần: - Em đã dặn chị bếp mua các thức ăn Tết rồi. Quà đưa về cho mẹ, em cũng lo xong. Anh cho em làm cái này, người ta cần gấp lắm. Anh phải biết sơ lược truyện phim giá 300 đô la, viết đối thoại xong từ 2000 đến 5000. Anh biết em ao ước mua một cái đàn dương cầm cho con đã mấy năm nay rồi, mà chúng ta vẫn chưa để dành được xu nào cả. - Em nhất định cho con thành nhạc sĩ hay sao? - Không cần phải thành nhạc sĩ, nhưng em chắc anh cũng thích nhà có một cây đàn và con chúng ta có cơ hội học đàn ngay từ bé. Thế là chồng tôi đành "hy sinh" cho tôi cầm bút sáng tác truyện phim. Không biết lòng anh đang xây giấc mộng gì, chỉ biết trong trí óc tôi sau câu truyện phim là thấy một cái piano mới tinh hảo, chiếm một chỗ khá quan trọng trong gian phòng, và bàn tay bé nhỏ của con tôi ngập ngừng tập dượt trên phím ngà. Sau ba lần sửa chữa cốt truyện, đặt chi tiết, anh chàng "Đồng tiên sinh" báo tin cho tôi biết anh ta đã đưa cho đạo diễn xem và đạo diễn cũng đã tán thành cũng như nhà sản xuất bằng lòng bỏ vốn ra quay. Hẳn ta dực tôi viết đối thoại lập tức để tranh thủ thời gian, vì biết đâu chẳng có hãng khác cũng dự định quay phim Hoa Việt. Đời là một cuộc chạy đua dài, ai chạy nhanh một bước là thành công, chỉ có những kẻ sống nhanh là chưa chắc đã được. . chết trước! Đêm 30 Tết hẳn ta đến nhà tôi ăn một bữa cơm tất niên thịnh soạn. Cơm nước xong, chồng tôi nằm xem báo, còn tôi thì đọc bản đối thoại đã hoàn thành bằng tiếng Việt ra tiếng tàu cho hẳn ta chép. Lúc tiếng pháo giao thừa bắt đầu nổ thì công việc của chúng tôi cũng vừa xong. Anh chàng họ Đồng đứng lên vươn vai thở dài một tiếng mệt mỏi. Tôi cũng thở dài một tiếng như trút được một gánh nặng. Tiếng thở dài của chồng tôi to hơn cả, đánh dấu chấm hết một năm bận rộn. Sau khi ông khách quý của chúng tôi ra về, chồng tôi hỏi: - Này em! Câu chuyện tình "lâm ly bi đát" ở trong rừng cao su của em kết quả như thế nào hở em? Anh buồn ngủ quá nên nghe không rõ. - Cái anh chàng định tranh gia tài cuối cùng rơi xuống thác nước... - Chết? - Phải cho nó chết chứ làm sao bây giờ anh! Chồng tôi cười: - Anh không ngờ "một sản phẩm vĩ đại" của hãng